

LADIK KATALIN VERSEI

DELIRIUMOK ALBUMABÓL

akkor a tűz
ha tenyered elcsöpög
torkodból kikönyöklő halál

l e u c c o c y t a 36000

mint fény tüdőből ásítózó
gubóitok rózsálló cirok
idő hernyói fehér avaron

tenyérbe mar e csend
tövisen nyíló pirulák
mint csillagban tű fonnyad el
a seben felejtett száj

(körmökön pirkad e vers
a hajnal is lám pohárba dagadt)
a poharak mind kirojtosodnak
kócos üvegekben
hangya-fehér táj

a combok rég kérébe dőltek
s csokorba a tolláskodó máj
mint huzatba-harapott virág
tükörbe foltozta magát

g o r g o n z o l a

a kanalak röpte habos
almával kitöltve
cirmos nyelv a tenyereken
a fogak benne elszenderültek
hajfűrt bugyborékol

egy arc
körmömön elcsorog
híg nyelét
hogy ne lásd
elteszem
nekem minden kés szőke

e g y a n d r o g y n a n a t ó m i á j a

dermedt pók a hold
csillag-lepte gerincen dobog
övig kiásva az arcot kitölti
a halál forrásként levedlik
s tübe meg csontba fűz
a lány ki mezőbe harap
mint szemek morzsássá dagad
a légy-beköpte virág

„tudod, azok a gázok rózsaszínűek voltak, és volt egy kéneskék, felismertem egy higanyost is, melyet cseppfolyós állapotban a talajon is meg lehet találni s van egy másik, amely a lakásba behatol, mindenütt utánam jött, ahova mentem.

S mert sokáig néztem a vonalak
zsibbadtan a képre visszahulltak
tátogó emléje habosan leomló gyökér
a gázok belecsavarodtak
higanyos szemét is rejtve”

(deliriumok albumából)

DAPHNÉ KÜNYÖRGÉSE

Öröd-e ki rádhajol
s kétoldalt kifeslik árnyad után
vagy üldöződ
csak szél-kortyolgatás ha ágyéked felbugyog
Mint pók éjből fakadó riadt
csillag-inakkal jársz
a mezők elúsztak hajadban botorkál
s fényként elered egy drága szikla
Iramló test-e vagy csapdosó habja
e sörény mely eloldva csendül
vagy lány földbe-szivárgáskor
míg szeplőit lefejti álomba torkollva
s karók rikoltanak

Te lány ágba szökkenve is
Kifeslő halál